

กลอนกัมปนาท

บ้านที่ซัดวัดที่ซูด

จนพูดก็ไม่ออกจึงได้แต่กลอกหน้า
 เพราะสมัยก่อนนี้ต่างมีสำนึกร่วมกันว่า
 วัดจะดีมีหลักฐานเพราะบ้านช่วย
 บ้านจะส่วยก็เพราะวัดตัดนิตย
 บ้านกับวัดผลัดกันช่วยยิ่งอวยชัย
 ถ้าซัดกันก็บรรลีย์ทั้งสองทาง
 แต่เดี๋ยวนี้มีปรากฏการณ์ร่วมกันว่า
 วัดเศรษฐีมีหลักฐานเพราะบ้านช่วย
 บ้านจึงส่วยก็เพราะวัดริตอัฐสร้าง
 บ้านถูกวัดอภัยยับอวยอับปาง
 ยิ่งวัดอ่างพระนิพพานบ้านยิ่งพัง
 สาธุ สาธุ สาธุ

จรวาจรจดาจถคนทั้งหลาย
ตะเกียกตะกายเดินทางกันอย่างหนัก
หอบลูกงูหลานส่งสารนัก
ขลุ่ยขลุ่ยกับากันเมื่อสัญจร
แน่นถนนรถยนต์เป็นขบวน
ติดขัดไปทั้งสิ้นแผ่นดินกระฉ่อน
แม่นั่งรถเมล์พเนจร
คงตายก่อนไม่ถึงที่ปลายทาง
ลงรถรอเรือเพื่อเร่งรีบ
ชีวิตบีบรัดรุกไปทุกอย่าง
เรือควนควนคลื่นมาครืนคราง
กระทบผางโปะหล่นคนก็ตาย

เชื่อว่าเหมือนพระมะเหลเถไถ
สิ้นมะไหลเขายกตกแดง
ไม่เป็นโล้ไม่เป็นพายให้เคลือบแดง
เหมือนจับแพะแะเบ้งชนแกะชน
ประหลาดใจโยหนอไม่นึกออก
นี้แหละภาษานอกอย่างเข้มีชั้น
สำหรับนักเล่อกตั้งทั้งมณฑล
เป็นยอคภาษาคนในสภา

พอได้ตีมีอำนาจวาสนา
ก็มุ่งหน้าหาช่องจ้องฉ้อฉล
ครั้นขึ้นใหญ่ได้นั่งสั่งการคน
ก็เล่นกลสังการหวานคอแรง
แต่พวกเดียวกันเองนักเลงฤทธิ์
กระทำผิดกฎหมายหลายแขนง
กลับไม่เห็นเป็นสำคัญไม่พินแทง
แถมตะแบงว่าไม่ผิดเพียงคิดทำ

เหตุไฉนได้สวนสาธารณะ
 เพิ่งจะงะงิมงำคูขำขัน
 จะพอกให้ใครชาวพริ้งพราวพรรณ
 ใครคนนั้นเนื้อในท้องไม่ดำ
 แต่นี้คำรำไรทั้งในนอก
 ต่อกรคพอกก็ไม่ขาวเป็นดาวขำ
 สาธารณได้ได้สวนครบถ้วนคำ
 เป็นสัตย์ธรรมทุกประการตั้งนานแล้ว ฯ

เบิกบายศรีพลีข้าวมากล่าวขวัญ
 ประโคนนางนาคสวรรณคัลั่นหาวหน
 แว่นเวียนเทียนชัยโบมงคล
 ให้เศขตลพันอกอุทกภัย
 แม่น้ำพาน้ำมาล้าลึก
 เพราะแม่นึกถึงลูกจึงลิวไหล
 น้ำแม่แผ่มากแล้วหลากไป
 เป็นเหตุเภทภัยให้ลูกพลัน
 ขอน้ำแม่แผ่น้ำคีนหลามแหล่ง
 เก็บน้ำไว้ยามแห้งแล้งมหันต์
 เชิญนางนาคพาคินลั่นทั้งนั้น
 มาสู่ขวัญให้ทุกคนพ้นภัยน้ำ

ไต่ยีนคำสำเนียงเสียงเสนาะ
เหตุไฉนไม่เพราะเสนาะหู
คล้ายสำเนียงเสียงเขี้ยวของเงี้ยว
แม้หัวชูหางเคาะเคาะกะลา
เคาะกะโหลกโกรกโกร่งเหมือนส่งเสียง
เรียกเสียงทุกเหล่าเข้ามาหา
เมื่อไก่อเห็นตืนงูรู้มาหา
เคยสาธารณสุขที่ทุกซักร้อน
เป็นสาธารณทุกซักรุทเทเวศ
ปวงเทวาพาทุเรศถูกสังหาร
เทพยังถูกสังหารบันเคียรกร
ราชฎระจะอยู่ดีมีสุขฤๅ

ก็ย่านนี้บางนี้ที่ราบลุ่ม
ที่ชุ่มมน้ำฟ้าเมื่อหน้าฝน
น้ำที่ท่วมอยู่ทุกปีมีสายชล
ทุกตำบลมีลำน้ำออกค้ำไป
เพราะภูภานคูคลองสองฝั่งน้ำ
แล้วรูกัล้าทางระบายสายน้ำไหล
เขมือบที่สาธารณ์บ้านตะไท
อุทกภัยคราวนี้จึงพิลึก ๆ

น้ำเย็นน้ำท่วม

น้ำทั้งหลายไหลรวมมาท่วมบ้าน
ท่วมห้องนอนห้องน้ำห้องทำงาน
ต้องหยุดหึงคุ่นงานอยู่นานนัก
หยุดหึงคุ่นน้ำท่วมบ้านมีวันหาย
แต่น้ำค่าน้ำลายไม่หายหึง
พี่น้องมาโทรทัศนไทยไหลทะลัก
ล้วนอ้างพรรคอ้างพวกชวนอ้วกเฮย ฯ

สุนทรภู่สอนไว้ว่า “ใจมนุษย์
 มันแสนสุดลึกล้ำเหลือกำหนด
 ถึงเถาวัลย์พันเกี่ยวที่เลี้ยววัด
 ก็ไม่คดเหมือนในน้ำใจคน”

น้ำใจสัตว์การเมืองก็เรื่องมาก
 เขาว่ามันเลี้ยวยากเหมือนนักปล้น
 ปล้นทุกอย่างที่ขวางหน้าในสากล
 แถมจ้องปล้นผู้ชุมนุมมา

ฉะนั้นสัตว์การเมืองกับมนุษย์
 มันแสนสุดถึงอย่างนี้เล่ามีนา
 พวกผีเมืองมุกไปอยู่ภูพญา
 พวกผีป่ามันถึงวิ่งมาสิงเมือง

น้ำใหม่มาวารัฐศไส
เหมือนจะดื่มกินได้ไม่สยอง
พอเนิ่นนานผ่านพ้นชนหัวพอง
น้ำมันนองเนาเหม็นเป็นน้ำครำ
ครั้นน้ำตคตอตุคตุคตยิว
เป็นแถวทิวทองชยะแขงชย้า
เหล่าเสนาบตีตีคำคำ
ใครจะทำให้ชาวใต้ใครวะใคร

เมืองไทยนี้ดี

ในน้ำมีปลาในนามีข้าว
 ได้โต๊ะ เต็มอาหารทั้งหวานคาว
 มีเงินทองกองราวเจ้าพระคลัง
 ได้ดิน สินทรัพย์นับไม่ไหว
 นี้จะใช้ใช้ได้ตามใจสั่ง
 ใต้น้ำ ถ้ามหาชลธารตั้ง
 เงินตราตั้งเต็มกระสอบเป็นกอบกำ

เมืองไทยนี้ดี

ทุกอย่างมีแตกต่างกันวันยังค่ำ
 ยศได้โต๊ะได้ดินกินใต้น้ำ
 บำเรอบำรุงเลี้ยงอำนาจรัฐ ฯ

ถ้าไม่มีก็พำนาสงสัย
โลกจะอ่อนแอใช้ไม่เข้มแข็ง
แต่เมื่อมีก็ฟักล้ำรุนแรง
มุ่งยึดแย้งเอาชนะก็อันตราย
ยิ่งยุยงบงการชาวนฉลาด
ให้คั่งชาติชาติคั่งยิ่งพังพ่าย
เสนห์สนามก็พำนาเสียหาย
ถ้ากลับกลายเป็นสนามสงครามรบ

ทั้งเมืองค่านาญจน์บุรีมีชุมทรัพย์
คือความรู้สิ่งสรรพไม่หลับไหล
เป็นแข่งอารยธรรมเอกอำไพ
น่าสังเกตเหตุไฉนไม่นำพา
เฝ้าตามล่าหาของแล้วร้องแรก
หลงเหวี่ยงแหวกลายแทงแสวงหา
ตั้งพิธีปลุกการศาลเพียงตา
ผีหมื่นถ้ำถ้ำหมื่นผาหาทองคำ
เมื่อตื่นทองหมองคล้ำธรรมก็หลับ
ทุกสิ่งสรรพมีคิมิดเหมือนปิดถ้ำ
ก็ตกเหวเหมหามไปตามกรรม
ไม่ตื่นธรรมนำใจไปตื่นทอง ๆ

เมื่อตีเกราะเคาะกะลามาไหวไหว
 ทั่งหมุ่หมากาไก่อี่มาหา
 ต่างหมอบเฝ้าข้าวน้ำตามกะลา
 ทั่งเลยแข่งเลยขาน่าเอ็นดู
 ครันตีเกราะเคาะกะลามาอีกหน
 ก็สับสนด้อยถ้ำเนียงเสียงหนวกหู
 ทั่งเทพทั่งมารชิงกันฉิ่งกู
 ประจบผู้แต่งตั้งนั่งยกมือ

เด็กวันนี้คือผู้ใหญ่ในวันหน้า
ไม้ไผ่ต้นไม้ทำลายป่าไม่สาไทย
ไม่มีมารสารตะกั่วในหัวใจ
เตรียมตัวเป็นผู้ใหญ่อย่างซัยชาญ
แต่ผู้ใหญ่ในวันนี้มีปัญหา
ไม่อับอายไม่ขายหน้าลั่นก้าหาญ
กล้ากระต่อนปล้อนปลิ้นถึงวิญญาณ
หน้าด้านด้านหลอกเด็กเล็กเล็กรู้

ชิงก็ราชาก็แรงใส่แกงเสด็จ
 แกงก็เผ็ดเผดพล่านเหงื่อกาฬไหล
 ทั้งซ่าชิงชิงกันแทบบรรลัย
 แผลงฤทธิ์ราวสาวไล่ให้กาบิน
 กาไม่กินไล่ที่มีชิงซ่า
 เพราะร้อนแรงแข็งกล้ายิ่งกว่าหิน
 ไล่ก็ขดหมดท้องไหลกองดิน
 ท่าชนะเสม็ดสิ้นกลิ่นคั้งคั้ง

เมื่อน้อยไม่ได้เรียนวิชา
มีวแต่หาสินทรัพย์นับไม่ไหว
ครั้นเติบโตตั้งจิตคิดตั้งใจ
เรียนมหาวิทยาลัยไฝ่ความรู้
เป็นมหาบัณฑิตมีสิทธิ์ศักดิ์
จบตามหลักสูตรกำหนดอยู่
ส่วนจะดีหรือไม่ดีอยู่ที่ครู
ไก่ออมเห็นตืนงูครูอาจารย์

ทะเลาะกันลั่นป่าพนาสถานต์
 ชุกตหลักฐานขึ้นมาอ้างอิงหนักแน่น
 ป่าละเมาะเกาะแก่งแย่งดินแดน
 เขมีอบแผ่นดินทองเป็นของตน
 ยิ่งทะเลาะกันทั้งปี่ยิ่งตีมาก
 ยิ่งถอนรากกันทั้งปี่ยิ่งมีผล
 เสียอย่าหยุดชุกโตครหมดทุกคน
 นักเลงจริงยิ่งต้องคั่นชุกตนเอง

เชื่ออะไรก็ได้ถ้าใจเชื่อ
อำนาจเหนือธรรมชาติก็เชื่อได้
แต่อย่าให้ความเชื่อเหนือใครใคร
เข้าจับไล่ความจริงทั้งทะเล

เมื่อเลิกล่าอาณานิคมเก่า
ก็ก้มเข้าอาณานิคมใหม่
เจ้าอาณานิคมแข็งแกร่งกว่าใคร
คือการค้าหากำไรไม่เห็นคน

สิ้นสงครามสามก๊กตกสมัย
ก็บังเกิดศึกใหญ่ไม่ย่อหย่อน
เป็นสองก๊กสองกลุ่มสองนคร
อาวุธยุทธโศภณี่ก็เกณฑ์มา
ก๊กใหญ่อยู่กินแผ่นดินใหญ่
ก๊กเล็กอยู่ในหมู่เกาะกล้า
เตรียมพลพรณรงค์ชอบคงคา
นึกแล้วนำชีวิตกันกว่าหนักใจ

เฮ้ ยังไงไหนว่าหาหลวงพ่อ
ให้เกิดก่อธรรมรสหมดค้นหา
นี่กลับเพิ่มเสริมกิเลสเจตนา
นิมนต์หลวงพ่อกุมาหาสต่างค์

กินหม้อข้าวไม่ทันคำก็ข้าชอก
ถูกเขาหลอกมาให้หลงในสงสาร
ปฏิบัติรูปจูบไม่หอมย่นมร้าวราน
จะอดทนทรมาณไปทำไม
อยู่ไม่ได้ก็ไม่อยู่รู้ไว้ด้วย
ถึงมอดม้วยก็จงรู้อยู่ไม่ได้
โธ่ดอกเหี่ยวดอกฟ้าสุมาลัย
สายสวาทจะชาติใจเสียแล้วเอ๋ย

เอาบ้านเมืองเป็นตลาดกระจากใหญ่
มาต่อรองของใช้ไม่ขายเขา
ไม่ขายฟ้าขายดินสิ้นขายเขา
แต่มัวเมาต่อรองครองบ้านเมือง

กรุงธนบุรีศรีมหาสมุทร
มีส่วนผลไม้สุดอุดมสม
แต่โชคร้ายไม่มีผู้ข้มชูชม
สวนที่ล้มสลายลงเป็นพงพีช
ความอุดมสมบูรณ์สูญสลาย
เรือกสวนกลายเป็นตึกกรมทรามนิเทศ
ผู้ว่าฯ ทุกยุคสมัยไม่ควรวิต
กรุงธนหายตายสนิทสวนหมากไม้

นึกว่าเป็นนักสู้เป็นผู้กล้า
นักการเมืองก้าวหน้าให้โลกเห็น
นำบ้านเมืองเรื่องรองผุดผ่องเพ็ญ
บู๊ได้เป็นแค่เชือกเปลือกรองเท้า

เอาผ้าไหมใส่ซาตินิยมมัด
เกี่ยวกระหวัดกับสกลโลกใหญ่
ชายหนึ่งผูกคอประเทศไทย
แล้วทอดร่างคว้างไปตายทั้งกลม

กำแพงรอบขอบคูรั้วข้างใหม่
พระเจ้าตากสร้างไว้ป้องกันศึก
จนเกิดกรุงเทพถล่มอีกทีก็
คูพิลึกถ้าเหยียบย่ำแล้วทำลาย
นี่เป็นซากรากเหง้าเป็นเค้าเงื่อน
ตั้งแสงเดือนดวงโพยมเป็นโคมฉาย
ส่องข้างหลังข้างหน้าสาธยาย
รู้เท่าทันท่าทายอนาคต

โบราณว่าถ้าปากอยากเป็นตุค
ยอมไม่พูดมีแต่ตศยตศยของ
ทุกวันนี้ซื้อร้านพาลำพอง
ตคคะนองทั้งวันคืนคืนไล่คน

มุ่งจะสร้างทอใหญ่ให้เป็นกำซ
หมายเช่นฆ่าธรรมชาติให้ขาดเค็ด
ประเทศชาติอย่าประมาทไ้ชาติเข็ด
อย่าหมกเม็ดขายไม้ขายแผ่นดิน

ไทยเดือนไทยพูดไทยมันไม่สน
ฟังเพื่อจันทมคตุดุคจะสม
ครั้นไอเอ็มเอฟสั่งถึงบังคม
พากันตมตตฝรั่งหอมจิงเลียยย

ประวัติศาสตร์ชาติไทยรบพม่า
จนกรุงศรีอยุธยาต้องพังพ่าย
ปัจจุบันแก๊สพม่าบุกทำลาย
มุ่งทำลายไม้ป่ากาญจน์บุรี

ตั้งแต่เด็กเล็กให้ใส่เครื่องแบบ
โตจนแทบอล่างฉ่างยังใส่ให้
สิ้นเครื่องแบบเหมือนแผ่นดินต้องสิ้นใจ
สมองใส่เครื่องแบบจนพิกลพิการ

พอคนรวยมีปัญหาพากันช่วย
คนไม่รวยมีปัญหาพากันหนี
คนจนจนไม่เคยรวยชวยทุกที
ถูกขับไล่ใช้หนี้ช่วยคนรวย

โอบ้างจากจากบางจะจางจาก
แล้วชุมนุมคนยากฤาอยู่ได้
นกขมิ้นเหลืองอ่อนก็อ่อนใจ
หมดเรี่ยวแรงเมื่อเขาให้บางจากจาง

เขาเตะหมากตีนโลกฝรั่งเสศ
แต่ฤทธิเดชทำให้คั้งทั้งสยาม
ถึงขดมื้อกินมือชอคือตาม
เล่นพนันนอกสนามไม่หัดบนอน

พวกยากจนคนตอยผู้ต่ำ
ถูกคนเมืองเหยียบย่ำหน้าหน้า
บรรพชนคนเมืองนะใครวา
แต่ก็มาจากคนอยู่บนตอย

สตรงค์กูอยู่น้อยน้อยในกระเป๋
ถูกมือยารสาวเขาไปเกือบหมด
แสนวิตกอกจะแตงน้ำตารด
แต่เจ้าสัวกลับสดชื่นหัวใจ

สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ
พระบรมราชชนนีพันปีหลวง
ได้ เชมรเป็นประจำรับกรรมเวร
เสมือนตนเขาเลือกให้รับกรรม

ใครคิดแตกแยกประเด็นเป็นไม่ได้
เสียงถอนเห่าเข้าใส่หมายห้าห้า
ชัตตาอูฐสุดสปรกครัน
กล่าวหามั่นคิดล้มรัฐบาล

ความรุนแรงถึงอย่างไรก็ไม่สม
ทุกสิ่งสมควรจะจัดตัดให้หาย
แต่รัฐคลังสร้างกลให้คนตาย
มันจึงกลายเป็นอุทหนุนความรุนแรง

ต้องทำใจใหญ่เท่าภูเขาทอง
หมาเหี่ยวรดก็ไม่ต้องไปตำหมา
อยากเป็นใหญ่ขอให้จำเป็นตำรา
ใครเขาค่าอย่าเพิ่งด่วนไปแตกปูน

ห้ามชาวสวนชาวนาอย่าใช้น้ำ
เพราะชาวเมืองใช้ล้างห่าน้ำล้างหอย
ปั่นไฟฟ้าให้สว่างทั้งหอคอย
นี่แหละไถ่น้ำน้อยย่อมแพ้ไฟ

เอาชนะคะคานมันไม่ได้
ต้องสู้เอาชนะใจในโลกกว้าง
ไม่ถึงตายดอกพ้อจอมกระหม่อมบาง
ได้แพ้แต่เปิดแผลต่างสำหรับรัฐ

เสียงอึกแอแจจรรยัสนั่นไหว
แต่ทำไมเจ็บสังคสหัสสา
คนสนุกพลุกล่นทั้งมรรคา
ทำไมกูเอกาทั้งใจกาย

เอ็งก็เป็นชาวเขามาเก่าก่อน
ไม่มีเขตแดนนอนมาแต่ไหน
สันดานหายกลายตนเป็นคนไทย
ก็ดูแคลนคนไพร่ไม่ใช่คน ๆ

ดงมีนกดินทิพย์ลิลิโลก
เคยชำระทุกซอกซี้ดทั้งโลกหาย
ครันบัดนี้สี่ขมีนจากถิ่นฮาย
แสนเสียดายดงมีนหมดกดินทิพย์

ลิ้นเจ้าเล่ห์เพทุบายกันหลายชั้น
เล่นละครพ้องพ้องกันหลายช่อง
คนดูเมื่อเหลือจะออกบอกทำนอง
เลือกไม่ไปไล่ไม่คล่องรำคาญโว้ย

ผู้ยิ่งเหมือนกับดิงที่ทอดแห
ยิ่งแกก็ยิ่งผู้รุ่งร่วงหลง
หมั้นรัตติงโตนทโมนง
ก็จมคงคาคุ้งที่กรุงไทย

ก็เหมือนวัวเคยขา
ก็เหมือนม้าเคยขี่
เคยโคตรโง่มาทุกที
จะครั้งนี้ครั้งไหนที่โคตรโง่

อยู่บ้านเขาเขาได้ไม่ให้อยู่
กลับบ้านเราก็ไม่รู้จะอยู่ที่ไหน
เผด็จการมันกระทำเสียหน้าใจ
ต้องยากไร้ไปทั้งสิ้นแผ่นดินดอน

อภิปรายไม่ได้วางใจ
คือละครโรงใหญ่ไม่เช็ดขาม
พวกโหยหิวชีวหาพยายาม
ชูขอความติมบ้างเป็นครั้งคราว

หนาวลมต้องห่มผ้า
หนาวฟ้าต้องถึงไฟ
การเมืองหนาวปวดร้าวใจ
ห่มผ้าถึงไฟไม่หายหนาวเลย

ชนชั้นไหนมันก็ให้ชนชั้นนั้น
ไม่มีวันเพื่อคนชนชั้นต่ำ
อภิปรายเสียให้ตายไปตามกรรม
มันก็ทำไปเพื่อคนชนชั้นมึง

เกิดที่นี่โตที่นี่อยู่ที่นี่
แต่น่าอายกลายเป็นผีตอเหลือง
ไม่เป็นคนเหมือนคนทนชดเคื่อง
อยากอยู่เมืองแต่เมืองไม่รับรอง

คอมพิวเตอร์ตัวใหญ่ยิ่งกว่ายักษ์
 ถึงครองโลกครองหลักสักเพียงไหน
 ก็เป็นเครื่องมือกลคนทั่วไป
 คนต้องใช้เรียกหาเป็นซ้ำคน
 ลืออเล็กทรอนิกส์อินเตอร์เน็ต
 ก็ของดีของเด็ดเพชรพาดิน
 เชื่อมโยงโลกทั้งผองผ่องอำพัน
 ให้เป็นเพื่อนกันทุกคนทุกชั้นชาว
 ไม่แยกพวกผอมพีผู้ตีไพร่
 ใครเป็นใครก็ไม่แยกเป็นแฉกฉาว
 แม้นเป็นดินยังได้เพื่อนเป็นเดือนดาว
 ไม่นอนหนาวเหน็บเหนียวอยู่เดี่ยวตาย
 แต่นิจจานำอนาถวาสนา
 คนจนจนไร้ปัญญาซื้อเครื่องขาย
 เหมือนหมาเห็นเครื่องบินกระวนกระวาย
 กูบออกอย่างไม่อายใช้ไม่เป็น

เจ้าควรอดตรองเท้าถุงเท้าบ้าง
แล้วเหยียบย่างไปบนดินด้วยตีนเปล่า
ถ้าไม่ถอดเข้าจะถอดตำแหน่งเนา
โทษที่เจ้ามีตีนไม่ติดดิน

ปากปราศรัย แต่น้ำใจหมายพิฆาต
บรรดาชาติยากเข็ญลงเป็นข้า
อ้างการค้าเสรีให้ปรีดา
แต่การค้าเสรีที่ไม่แฟร์

วิหยาแล้วตะกายกันล้อมคอก
เลือดไม่ตกยางไม่ออกไม่รู้ลึก
กระนี้หรือจะเสกสรรสิ่งพันลึก
บันไฟฟ้ากล้าศึกด้วยนิวเคลียร์

เป็นหลวงตาอย่าคิดเป็นหลวงพี่
เป็นหลวงชื่อก็อย่าเล่นเป็นหลวงเถน
นี่หลวงน้ำอย่าทำเป็นหลวงเนร
รับของพระแล้วอย่าเห็นเป็นของสบาย

เล่นสงกรานต์ที่ชุ่มน้ำเปียกน้ำฝน
น้ำเนาปนไปทั้งลื่นกดินเหม็นเหม็น
ไม่ลืกลับจับช้อนช้อนประเด็น
นี่แหละเป็นเลือดเนื้อเชื้อชาติไทย

พอดมพัตพอกี้เห็นไปไม้ไหว
ที่แท้จริงในใจพอไหวหวั่น
ไปไม้ปลิวถึงกับกริ้วพวกเดียวกัน
ที่แท้ใจทานตะวันนั้นแหละปลิว

อย่าวิตกกอกใจไพร่พล
เกิดเป็นคนอย่าให้ดาวมากล่าวหา
ถึงพระเคราะห์ที่เกาะดวงสุตารา
รักมนุษย์แล้วต้องกล้าอย่างลัษฏาว

ถ้าวันไหนไปกับสารพัดเสียง
ใจจะเคียงไปกับสารพัดสิ่ง
มีสิ่งสิ่งทีกระตึงแตรควดล้อมถึง
ต้องกล้าจริงถอนชื่อพวกชื่อคะแนน

ทำไมกับเขื่อนโลกยังรู้จัก
ว่าเขื่อนปากมูลผิดหลายหลายแผน
แม่มูนมั่งมันยื่นหวังพื้นแดน
ยอมไม่ผิดคิดเขวนเขื่อนปากมูล

แม่มนมั่งสังขาราชีไศล
ไม่เคยมีพิษภัยให้ผกผัน
พอมีเขื่อนเตอนกัตำบลตะวัน
ความสัมพันธ์ของมนุษย์ก็หลุดลอย

คนเมืองอยู่เมืองเรืองจำบุญ
คนมุนอยู่มุนจำบุญศรี
มั่นเมืองไมรักมุนสูญไมตรี
มุนไม่มีเมืองก็ร้างไปทั้งเมือง

ประวัติศาสตร์ที่มองต้องชำระ
ให้สยดสะอาดถึงความจริงแจ้ง
แผนของใครใคร่คั่งความรุนแรง
ใครฆ่าแกงใครโกหกหกดุลา

เป็นชาวเมืองเวียงรุ่งเรืองระหง
ไม่รู้ชาวป่าคงอยู่ที่ไหน
อนิจจาหนอร่างมันร้างใจ
เมืองจึงไม่มีเมืองไม่มีมุน

แต่ก่อนตำเฒ่จการทรวา
เป็นอุบาทว์บ้คสิบ้คเถถึง
เดี๋ยวนี้ตำคนจนเสียบ่บึง
ใครบ้คสิบ้คเถถึงบ่บึงใคร

คนจนจนก็เป็นคนใช้คนอื่น
แต่ล้วนขึ้นชมโตกกรรแสงศัลย์
แม้คนรวยอำนาจรัฐเข้าพาดพิง
เลือกคนจนจะรวมกันไหลท่วมฟ้า

มิ่งนุ่นแห่ระรูงแรงที่แฝงเร้น
ใครก็เห็นกูรู้ก็เห็นได้
ทำกตบเกลื่อนเป็นอนบิตให้ผิดไป
มิ่งนุ่นแห่ระผลัดใส่ให้รูงแรง

แม่ฉันแจกเงินทองแจกของข้าว
แจกเสื้อผ้าแพรพรรณทุกอย่าง
ปล่อยให้ฉันแจกเสียให้สิ้นทั่วถิ่นทาง
เราก็แจกให้มันบ้างด้วยใบแดง

แม้ชาติก็ยังยอมยกย่องตะกวด
คนยังอดอ้างตะกวดเป็นบรรพบุรุษ
เมื่อหยาบเข้าสาโดยใจมนุษย์
ตะกวดก็บริสุทธิ์กว่าหลายคน

ที่สัญญาเอาไว้ว่าจะทำใหม่
ก็ขอให้รีบทำงานสำเร็จ
หากทำได้จะให้เพชร
แม้จะทำเสียจะให้ทำซ้ำอีกครั้ง

เป็นพรานไพร่ใจฉกาจพิฆาตหงส์
ก็ลุ่มหลงในอำนาจขาดกุศล
ขาดสติต้องประหารบ้านเมืองตน
แล้วมุ่งปล้นเพื่อนบ้านพรานพาลี

พูดอะไรพูดได้พูดไปเถิด
แต่อย่าพูดเท็จเกิดปัญหา
ทำอะไรก็ได้ในโลกา
แต่อย่าทำร้ายฝ่ายคนจน

มีปากใช้ว่าสักแต่จะพูด
มีตูดก็ใช้สักแต่จะชี้
เป็นใหญ่ต้องตั้งจิตคิดให้ดี
อย่าปากพูดเป็นตูดชี้ همینทั้งเมือง

ธรรมศาสตร์และการเมือง
อันเรื่องจันทร์ทำพระจันทร์
โดนทุนนิยมเข้าโรมรัน
ก็เป็นธรรมศาสตร์และการค้า

ก้อพระทรายใหญ่โตสโมสร
ไทยหลอกไทยว่าเป็นคนสิงขรเขา
ครั้นฝนพรมลมพัดเพียงเบาเบา
พระทรายใหญ่ไฉนเล่าจะเหลือทราย

มันเกรงว่าสามัญชนที่จนยาก
เกิดมีปากมีเสียงย่อมนเสียหาย
จำจะต้องปิดปากอันมากมาย
อ้างง่ายง่ายว่าพิทักษ์ประชาชน

ไม่มีเขาพวกเราต้องอยู่ได้
โดยไม่ต้องมีใครขี่ม้าขาว
คล่องแขนกันเดินหน้าระยะยาว
ที่ละก้าวตัวยกล้ำตัวยกกลมเกลียว

ของเก่าของดีมีอยู่
ของใหม่ก็ต้องรู้ให้รอบด้าน
ไม่ใช่เรียนนั่งเฝ้าเข้าโรงงาน
เป็นทาสติดกิจการไปจนตาย

ตั้งนมะขามสนามหลวงถึงพระรูป
เสมีอนธงเสมีอนฐปีที่เชิดฉาน
คณรราชฎรไซคอกไม้บ้าน
ตั้งแต่ถานพระรูปทั่วประเทศไทย

พอตกหัวงตกเตียงเตียงกระแด้
ก็เกรี้ยวกราดตวาดแหวดนั้นไหว
แต่ไม่ได้ต้องไม่ได้รู้ไหมใคร
เขาเรียกกันทั่วไปว่าจันทาล

ประวัติศาสตร์บาดแผลยากแก้ไข
แต่อย่าให้เป็นประวัติศาสตร์บาดหมาง
เราได้อยู่ภูมิภาคร่วมถากทาง
ให้กว้างขวางสันติภาพอาบแผ่นดิน

จะกินข้าวหรือว่าเจ้าจะกินกุ้ง
ถ้าในยุ่งไม่มีเมล็ดข้าว
มีแต่กุ้งหรือจะอิมทุกครั้งคราว
ไม่มีข้าวเราจะกินอะไรกัน

กรณีนี้เป็นของสงฆ์
หมายำรุงตำรงพระศาสนา
สละบาปแสดวงบุญคุณโลกา
ให้กรณีสูบชีวาถ้าใครโกง

ยกทัพโยธาสามารถ
ตระนองอาจสิ้นไหว
หมดสิ้นดินน้ำลมไฟ
แต่จะรบกับใครไม่รู้เลย

มึงทำกูไว้สักเท่าใด
กูจะทำมึงให้ทั้งสิ้น
ปัญหาใครทำใครในแผ่นดิน
นกอินทรีหรือก้ออนหินแผ่นดินทราย

ไม่มีวันนั้นจะมีวันนี้ใหม่
แล้วไฉนปีคั้งชิงชิงเล่า
บัวก็ใบในโลกจะปกเงา
สืบสี่ตุลามาแล้วเผาหกดุลา

ยามกินไม่กล้ากินเหมือนแต่ก่อน
ยามนอนไม่กล้านอนเหมือนก่อนฝัน
รับจดหมายใจจะขาดอนาถนินต์
ไม่กล้าเปิดกลัวเชื้ออันตรายตาย

นั่งรถไฟไปประชุมอีสานประเทศ
ศรีสะเกษบุรีรัมย์สุรินทร์สถาน
มองชาวบ้านร้านถิ่นดินกันดาร
แต่ไม่เห็นชาวบ้านกันดารดิน

รำไม่ดีโทษปี่แล้วโทษกลอง
โทษตัวเองไม่คล่องโทษคนอื่น
เห็นเงาใสในกระจกريبยกปิ่น
ยิงกระจกตระหนกตื่นรูปตัวเอง

หนาวลม ให้ห่มผ้า
หนาวฟ้า ให้ฉิงไฟ
หนาวการเมือง คิดใหม่ทำใหม่
จะนอนกอดใคร เล่าน้องเขย

สี่ปัดดับเบิ้ลสแตนดาร์ด
ตลบตะแลงเต็มตลาดตลกหลวง
เลือกที่รักมักที่ชังไปทั้งปวง
เป็นผลพวงพลพรรคนักการเมือง

ไม่มีตัวไม่มีตนอยู่บนโลก
บรรดาสุขทุกข์โศกหามีไม่
ไม่รู้ร้อนไม่หนาวทั้งข้างนอกใน
ปีเก่ากับปีใหม่ย่อมไม่มี

ของดีที่มีอยู่ไม่รู้จักรู้จัก
ไม่รู้รักของดีที่มีอยู่
ความอุดมสมบูรณ์เพียบพูนพรู
จู่จู่ เลือกว่าจะสร้างโรงไฟฟ้า ฯ

มองไปก็เห็นตึ๊ง
มองดูก็เห็นนมไก่
ตำรวจตรวจทหารตะบันตะโบ
ทหารก็ตรวจตำรวจตะไลเตลิตเตลิง

มีร้อยเล่มที่เพทุบายหลายขนาน
เอาเปรียบไปทุกบ้านทุกเมืองเขา
ทั้งป่าไม้ได้เดือนมันก็เอา
ต้องรู้เท่ารู้ทันสหรัฐ

เห็นฉายาน่าเกลียดในกระจก
ก็ร้อนรุ่มพุ่มอกตกประหม่า
สองมือทาบถีบกระที่บสองบาทา
เลือตกระจายกระจกบ้าบาดมือตีน ฯ

ไปคู่ว่าที่เขาชักสนามหลวง
พอลมบนตีคบ่วงก็ขาดผล็อย
เหลืออำนาจวาสนาที่ข้าพลอย
ย่อมขาดลอยเสมือนว่าตามเวรกรรม

คนมั่งคั่งมั่งมีเพราะซื่อโกง
มั่งก็มีโศกเศร้าคือยอมเป็นข้า
แต่ชุมชนคนยากบากหน้ามา
มั่งเบียดเบียนคำสัญญาแล้วอย่ายี่ ฯ

ยามจนคนมันก็คู่มัน
พวกสันตืนตามเชือกเงื่อนเลือดล่า
มีแรงขายหมายแลกเอาเงินตรา
มันก็มารุมแหวกแตกหัวคิว

ปัญญาดีมีไว้เพียงเล็ยงกฎหมาย
ยกคนร้ายกลายเป็นดีมียศถา
แม้้นยากเย็นเช่ญใจไร้ปัญญา
ให้กั่มหน้าตามกฎหมายไปตามกรรม

มีเล่นเล่ห์เพทุบายกันหลายหลาก
ล้วนเชี่ยวชาญกว่าร้อยใด
เป็นชนที่พอสมน้ำยาไทย
การเมืองไม่งามสง่าพวกหัวร้อย

ข้าซากฟุ่มเฟือยเย็นเยือกยืดยาด
ฟังไปใจจะขาดเสียให้ได้
พวก รมต. ก็ต้องผ่านไว้วางใจ
แต่ต่อไปอีกหลายด่านจะผ่านฤ

ไม่ต้องไหว้แล้วก็ไม่ต้องรู้จัก
พวกมึงหักท่อนเหี้ยนอำมหิต
ทั้งพาดพิงอภิปรายเป็นพ่นพิษ
ธุรกิจกูเสียหายเพราะพวกมึง

พระจะลี้กชี้จะแตกลูกจะออก
ห้ามไม่ได้หรือจะบอกให้
แล้วจะห้ามพินบอดได้อย่างไร
พินกันเอามัยไม่มีทาง ฯ

เหมือนเดิมพันเอาบ้านเอาเมือง
แพ้ชนะเป็นเรื่องกระต๊องหล้า
ผู้ชนะฝั่งเพียงพระราช
ผู้แพ้เพียงซี้ข้าเสียบ้านเมือง ฯ

เอาปืนดับเสียงปืนไม่รินราบ
ปืนจะปราบปืนได้เพียงในหนัง
ระบบราชการมีดีหรือยัง
ปืนจะดับหรือจะดังอยู่ตรงนี้

ไฟได้แล้วยังไฟตะวันตก
ไฟบกไฟน้ำมองไม่เห็น
เกรงใจไฟลุกทุกประเด็น
ต้องทำให้ไฟเย็นในหัวใจ

คนรวยรูกที่ไม่ถูกจับ
แต่กลับจะได้รับการยกย่อง
คนจนทำกินแผ่นดินทอง
ถูกจับจำจอง-ไ้จ้งไร ๆ

รักชาติกันนักหนา น้ำตาไหล
ทั้งรักความเป็นไทยไหลไม่หยุด
รักบ้านซำ โขห้วยจนมีวามสุข
ทั้งเรือซุด แรงงาน บรรดีย์รัก ๆ

ขามกินกินได้ไม่พอกิน
ขามนอนหมอนหมิ่นไม่หลับได้
เข็มน้อยหอยก็น้อยอนาคตใจ
ไม่มีแต่งชุดไทย นายไม่วัก ฯ

เด็กเขยเด็กน้อย
ต้องถูกลีไส่ความถ้อยผู้ใหญ่เถื่อน
คนโกงกินสินทุกอย่างทั้งปีเดือน
สะท้านสะเทือนกินโกงนมโรงเรียน ฯ

พี่ม้ามวยหอยหูน้องคุณโต
เกณิไทยใหญ่โตกว่าที่ไหน
การโลกก็ดีขึ้นมีทั่วไป
อย่าเกลียดตัวกินไข่คาบคัมภีร์ ฯ

ธรรมชาติยาคตราเป็นนาคราช
พ่นน้ำกัมปนาทสนั่นไหว
ใคร่ก่อกรรมธรรมชาติวินาศภัย
ขอให้มันบรรลัยด้วยนาคา ฯ

จะพึงพึงสิ่งใดเล่าในโลก
ได้ทุกซ์โศกเท่าศาสนาทุกศาสนา
วัฒนธรรมล้ำลึกในโลกา
คือวัฒนธรรมตาไม่มีไทย ฯ

ฤาพระลบเริ่มดับเหลี่ยมไศล
ตะวันตกดินในตะวันตก
ทูนนิยมฤาจะลุ่มจมนรก
ตะวันออกอ่อนอกตระหนัใจ ฯ